

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. София, 05.03.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в закрито заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разгледа дело номер **116** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 АПК.

Съдът е сезиран с жалба на Г. Н. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 23-4332-006444/24.11.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“- СДВР- Р. Б. Н., с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

С процесното искане е направено такова за спиране на допуснатото предварително изпълнение на оспорената заповед на основание чл.166, ал.2, вр. ал.4 АПК, мотивирано с вероятна основателност на депозираната жалба, аргументирайки се в тази насока. Изтъква се и че заради наложената ПАМ за жалбоподателя ще настъпят сериозни последици- материални щети, с оглед трудовата му ангажираност, както и полагане на грижи за семейството му. Излага съображения и относно увредено здравословно състояние на костната система, изискващо няколко пъти седмично посещаване на болница и рехабилитационни центрове.

Като обсъди доводите, изложени от жалбоподателя в подкрепа на искането, съдът в настоящия състав намира следното:

Искането за спиране е направено от надлежна страна- адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

В конкретния случай със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 23-4332-006444/24.11.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“- СДВР- Р. Б. Н., на Г. Н. Г. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Със специалната норма на чл. 172, ал.6 от ЗДвП е предвидено, че подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Т.е. налице е допуснато по силата на закона предварително изпълнение. Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основанието за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Законът за движението по пътищата не регламентира основанията, при които съдът може да спре изпълнението на административния акт, поради което в случая е приложима нормата на чл. 166, ал.4, вр. ал.2 от АПК. Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон /в случая ЗДвП/, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 от същия кодекс. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на Общото събрание на съдиите във ВАС.

Искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП зависи от преценката дали незабавното изпълнение на ПАМ може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Следователно, за да спре допуснатото по силата на закона изпълнение съдът следва да установи, че то би могло причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

В тежест на жалбоподателя в административния процес е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно, а именно да посочи вредите и да представи доказателства за вида им и за вероятността те да настъпят, ако обжалваният административен акт бъде изпълнен преди съдът да се произнесе по неговата законосъобразност.

На първо място, доводите изложени касателно евентуалната основателността на жалбата са неотнормими към искането за спиране, доколкото законосъобразността на оспорвания акт касае въпрос по съществуването на делото.

Аргументите относно причиняване значителни вреди, предвид вероятността да не може да изпълнява трудовите си задължения и да полага грижи за семейството си, не намират доказателствена опора.

Досежно твърденията за наличие на причини от здравословно естество, за съда е неясно по какъв начин това може да рефлектира върху имуществената сфера на жалбоподателя, още повече черпейки права от собственото си поведение като водач на МПС. Настоящият съдебен състав приема, че в процесния казус в искането не се сочат достатъчно сериозни основания, съобразно посочените законови критерии за спиране изпълнението на акта.

Тези вреди не се предполагат и не могат да бъдат изведени само от характера на заповедта, защото по силата на закона е презюмиран общественият интерес за допускане на предварителното ѝ изпълнение. Оспорващият следва да обоснове вероятността от настъпването на вредите, техният вид и размер, с оглед преценката за значителността и поправимостта им. В разглеждания случай настъпването на вредите се свеждат единствено до трудовоправни отношения, евентуални финансови загуби, свързани с тях, както и наличие на заболяване, но това не обосновава наличие на основания за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед, което да е противопоставимо на обществения интерес.

Следва да се има предвид, че по смисъла на нормата на чл.166, ал.2 ЗДвП по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, като изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. Т.е. липсва законова пречка при наличие на конкретни обстоятелства жалбоподателят да поиска отново спиране на изпълнението на оспорвания акт.

Следва да се отбележи също, че всяко принудително изпълнение на административен акт от страна на администрацията причинява неудобства и засяга правната сфера на техните адресати. Принудата обаче не е самоцелна, а се упражнява с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения – чл. 171 от ЗДвП. Априори, в конкретния случай не се установява наличие на противопоставим интерес, който по степен на важност да е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК.

По изложените съображения съдът счита, че не са налице предпоставките по чл.166, ал.2 от АПК и искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта следва да бъде отхвърлено.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Г. Н. Г. за спиране предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-006444/24.11.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“- СДВР- Р. Б. Н., с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: